

LUCIE LOOTS

In haar atelier gelegen Duindistelstraat te Knokke hebben we een bezoek gebracht aan kunstschilderes Lucie Loots, die hartstochtelijk van de zee, het Zwin en de polders houdt. Ze is zeer laat naar de schilderkunst gekomen en heeft dat gedaan op een onopvallende doch daarom niet te min verdienstelijke manier.

Voor een paar jaar werd ze in het Casino van Blankenberge ter gelegenheid van haar zestigste verjaardag gehuldigd.

Te Antwerpen, haar geboortestad, genoot ze haar eerste opleiding. Zeer jong reeds voelde zij zich aangetrokken tot het schilderen. Van haar ouders kreeg ze echter geen toelating om academie te lopen maar ze mocht wel privaattlessen nemen bij de nu beroemde kunstschilder Floris Jaspers en bij beeldhouwer Floris de Cuypere. Deze laatste heeft haar vooral het tekenen bijgebracht, hetgeen ook voor hem - beeldhouwer zijnde - van groot belang was. En juist deze fijne tekening komt haar van nut bij het schilderen van naaktfiguren want dit laat haar toe in het behandelde onderwerp veel dieper door te dringen en het subtieler af te werken zodat sfeer en geest in deze komposities op deze manier veel belangrijker worden dan het onderwerp zelf.

Lucie Loots houdt ook van dieren. Vaak bezocht ze vroeger, toen ze nog te Antwerpen woonde, de dierentuin en even vaak kwam ze naar huis met een schets, die het uitgangspunt zou worden van een of ander schilderij. Of het nu vissen zijn die in sierlijke lijnen naar het hun toegeworpen voedsel zwemmen of de slanke flamingo's, ze weet steeds op een weliswaar natuurgetrouwe, tot in details verzorgde, maar toch persoonlijke en zeer subtiële manier op doek te brengen.

Ook zijn haar bloemen en boeketten met fijnheid en liefde weergegeven. Maar sedert ze te Knokke gevestigd is heeft ze een nieuwe inspiratiebron gevonden: het Zwin, de zee en de polders en daarin leeft ze zich volledig uit.

Het heerlijke steeds veranderde landschap van het Zwin is voor haar een revelatie geworden die ze nu op konstante en steeds afwisselende wijze met mes en kleur uitwerkt omdat het haar zo nauw aan het hart ligt.

Nu haar gezondheidstoestand haar niet meer toelaat ter plaatse te gaan schilderen neemt ze hier en daar kleine pastelschetsen op die het uitgangspunt maken van grote olieverfschilderijen.

Lucie Loots houdt van het licht. Dat ziet men aan haar talrijke zeegezichten en ze zorgt ervoor dat in ieder van haar werken het licht weergegeven wordt op het tijdstip waarop het doek in kwestie tot stand kwam. Alleen om deze reden reeds is haar produktie iets anders en iets meer dan de loutere traditionele natuurweergave.

Er is echter nog iets meer. In haar olieverven slaagt Lucie Loots erin de tere fluweelachtige pasteltonen te bereiken. Zijzelf beweert dat dit niet steeds even gemakkelijk is. De twee materies zijn inderdaad niet alleen zeer verschillend, ze zijn bijna

uiteenlopend. Hierdoor krijgt haar werk een vrolijk, soms zelfs feestelijk karakter. Het is meestal vol levensvreugde en dit is helemaal niet te verwonderen als men weet dat deze kunstenaar de natuur met heel andere en beslist vele fijnere ogen bekijkt dan wij dit meestal doen. Zij wil in de natuur enkel het schone zien. De rest gaat eenvoudig aan haar oog voorbij, als onbestaande. Daardoor zijn haar werken gesublimeerde interpretaties van de natuur, dus geen foto's want die interpreteren niet; ze registreren uitsluitend.

In ieder van haar schilderijen valt de zorg voor het detail op, hetgeen des te waardevoller is, wanneer men beseft dat Lucie Loots, uitsluitend het mes hanteert. Ze voelt alles zo fijn, men zou bijna moeten zeggen, verfiend aan zodat we haar ontgensprekelijk een dichteres met de kleur kunnen noemen.

Voor de kust was de komst van Lucie Loots te Knokke beslist een aanwinst!

Ferdinand Milleville.